

nezákonnost v tom, když poměr tento vyložen byl nař. rozhodnutím jako poměr s m l u v n í. Nss pak neshledal, že by nebylo lze, aby si st-l jako pragmatický úředník mno za své dovolené smluvil j i n ý služební poměr třeba i ve státní službě. Proto však ještě poměr tento nestává se poměrem pragmatikálním.

Co do námítky ad 2. nelze konečně ani ze skutečnosti, že st-li až do konce roku 1921 byly diety vypláceny, ničeho dovoditi pro názor, že st-l byl pragmatickým úředníkem na P. R. exponovaným (dočasně přiděleným), ježto diety mu vypláceny byly prostě z toho důvodu, že mu dekretem ze 4. října 1920 až do odvolání byly přiznány, aniž — jak svrchu uvedeno — dekretu tomuto jakákoliv moc jmenovacího dekretu ve smyslu předpisů služební pragmatiky mohla býti přiznána.

Ježto tedy žádná z námitek nebyla shledána důvodnou, bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

č. 2120.

Policejní věci (cestovní pasy — Slovensko):
* **Odepření cestovního pasu není zůstaveno diskreční moci úřadu.**

(Nález ze dne 22. března 1923 č. 4675).

V ě c: Dr. Jonáš G. v B. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o odepření cestovního pasu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stížnost, že vydání cestovního pasu do Vratislavy, Vídně a Tešedváru bylo st-li v březnu 1922 županem šarišským ústně a bez udání důvodů a proti zákonu odepřeno, odmítlo min. pro Slov. nař. rozhodnutím proto, že odepření cestovního pasu jest v daném případě odůvodněno okolnostmi, za kterých v záležitosti vystavení cestovního pasu rozhoduje příslušný župan na základě jeho diskrečního práva dle volného uvážení.

Stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nemohl nss upřítí důvodnost.

Ústavní listina vyslovila v § 107 zásadu, že obmezení osobní svobody, k níž náleží také svoboda cestování, se může státi toliko na podkladu zákona.

Předpisy o cestovních pasech a o cestování přes hranice jsou pro Slovensko normovány zákonným článkem VI. z r. 1903 a vl. nařízeními ze dne 9. června 1921 č. 215 Sb., jež na základě §u 2 téhož zák. článku stanovilo, že cestovního pasu jest třeba ke každému překročení hranic, a ze dne 28. července 1921 č. 269 Sb. (§ 144), vydaným na základě §u 37 branného zákona ze dne 19. března 1920 č. 193 Sb., mimo to pak nařízeními ze dne 22. prosince 1918 č. 87 Sb. a ze dne 18. ledna 1919 č. 46 Sb.

§ 4 zák. čl. VI. z r. 1903 a citovaná nařízení stanoví důvody, z nichž se vydání cestovního pasu může, resp. musí odepřítí.

Z toho plyne, že osobám, u nichž zákonného důvodu pro odepření pasu není, vydání pasu odepřítí nelze. Normy, která by opravňovala úřad, aby o vydání cestovního pasu rozhodl z volné, ničím neobmezené úvahy, nemá ani zákon ani citovaná nařízení. Zákon poskytuje tedy osobám, které všem předpisům v té příčině vydaným vyhověly, právní nárok na vydání cestovního pasu a může úřad žádost o vydání cestovního pasu zamítnouti jen, nebylo-li předpisům těm vyhověno. Zamítnutí takové jest dle všeobecného předpisu o řízení správním řádně odůvodniti.

Žal. úřad vycházejí z opačného právního názoru, zavinil podstatnou vadu svého rozhodnutí tím, že nesdělil st-li ony konkrétní důvody, které byly pro odepření pasu směrodatné.

Poněvadž tato vada byla přivoděna nesprávným právním názorem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2121.

Stavební právo. — Administrativní řízení. I. Podacím místem pro rekursy proti rozhodnutí stavebních úřadů podle stav. řádu pro Čechy jest stav. úřad první stolice. — II. Úřady samosprávné v Čechách nemají povinnost připojovati k svým rozhodnutím poučení; připojí-li je však, musí býti správné.

Nález ze dne 22. března 1923 č. 4676).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1085 adm.

V ě c: Manželé L. a M. K. v Č. Budějovicích proti správnímu výboru v Praze o odmítnutí stížností ve věci stavební.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Osk v Č. B. výnosem z 5. dubna 1921 jakožto bezdůvodnou zamítla stížnost manželů L. a M. K. vznesenou do rozhodnutí městské rady jakožto stavebního úřadu v Č. B. z 12. října 1920, kterým st-lům bylo uloženo, aby okna požární zdi svého domu čp. — opatřili mříží, a opatřila tento svůj výnos právním poučením, že proti tomuto rozhodnutí má strana jím stížená právo podati u osk do 14 dnů po jeho doručení stížnost k zsv-u.

Dle tohoto výnosu, doručeného jim dne 10. května 1921, manželé podali dne 24. května 1921 v Č. B. další stížnost na zsv, která osk-í byla předložena zsv-u (kdy k němu došla, není z předložených spisů patrno) a kterou zsv nálezem z 22. října 1921 zamítl z důvodu, že — jak patrno ze spisů — nebyla podána u instance první, jak předpisuje § 132 stav. řádu.

Rozhoduje o stížnosti manželů K., podané do uvedeného nálezu zemského správního výboru, řídil se nss těmito úvahami:

Poučení o opravných prostředcích, které připojil úřad druhé instance k svému rozhodnutí, že totiž podacím místem pro další rekurs na zsv jest druhá instance, jest nesprávné. Jeť v rozporu s předpisem 3. odst. §u 132 stav. řádu pro venkovské obce v Čechách ze dne 8. ledna 1889